

CENTRÁLNÍ

IMPÉRIUM

HRANICE IMPÉRIA

JAN KOTOUČ

BROKILON

Jan Kotouč

HRANICE IMPÉRIA

Copyright © 2019 by Jan Kotouč

Cover © 2024 by Tomasz Maroński

Map © 2024 by Tereza Kovanicová

For 2nd Czech Edition © 2024 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-573-1

ISBN PDF: 978-80-7456-574-8

ISBN ePub: 978-80-7456-575-5

ISBN Mobi: 978-80-7456-576-2

Jan Kotouč

Hranice impéria

**Centrální impérium
Kniha první**

**Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2024**

Jan Kotouč

V nakladatelství Brokilon

Cyklus České země (základní řada)

1. Nad českými zeměmi slunce nezapadá
2. Ofenziva českých zemí
3. Spojenci českých zemí
4. Bitva o české země

Cyklus České země (samostatné knihy)

Hrdinové českých zemí (antologie)

V tajné službě Koruny české

Velká bouře v českých zemích (s Lucií Lukačovičovou)

1. Velká bouře v českých zemích *
2. Vzestup českých zemí *
3. Dědic českých zemí *

Cyklus Centrální impérium

1. Hranice impéria
2. Císař v exilu *
3. Obránci civilizace *
4. Odkaz protektorů *

Cyklus Centrální impérium: Omega

1. Komanda Omega
2. Expanzní sektor *

Mimo cykly

Strnadův efekt

Válečné hry (povídky) *

* připravujeme

1.

Daniel Hankerson byl vděčný, že kasino Myriáda uprostřed *Hub Central* bylo tak dobře klimatizováno. Vzduch byl neustále čerstvý a svěží – na poměry obří vesmírné stanice – a nečpěl zde pot, zatuchlina ani zoufalství hráčů.

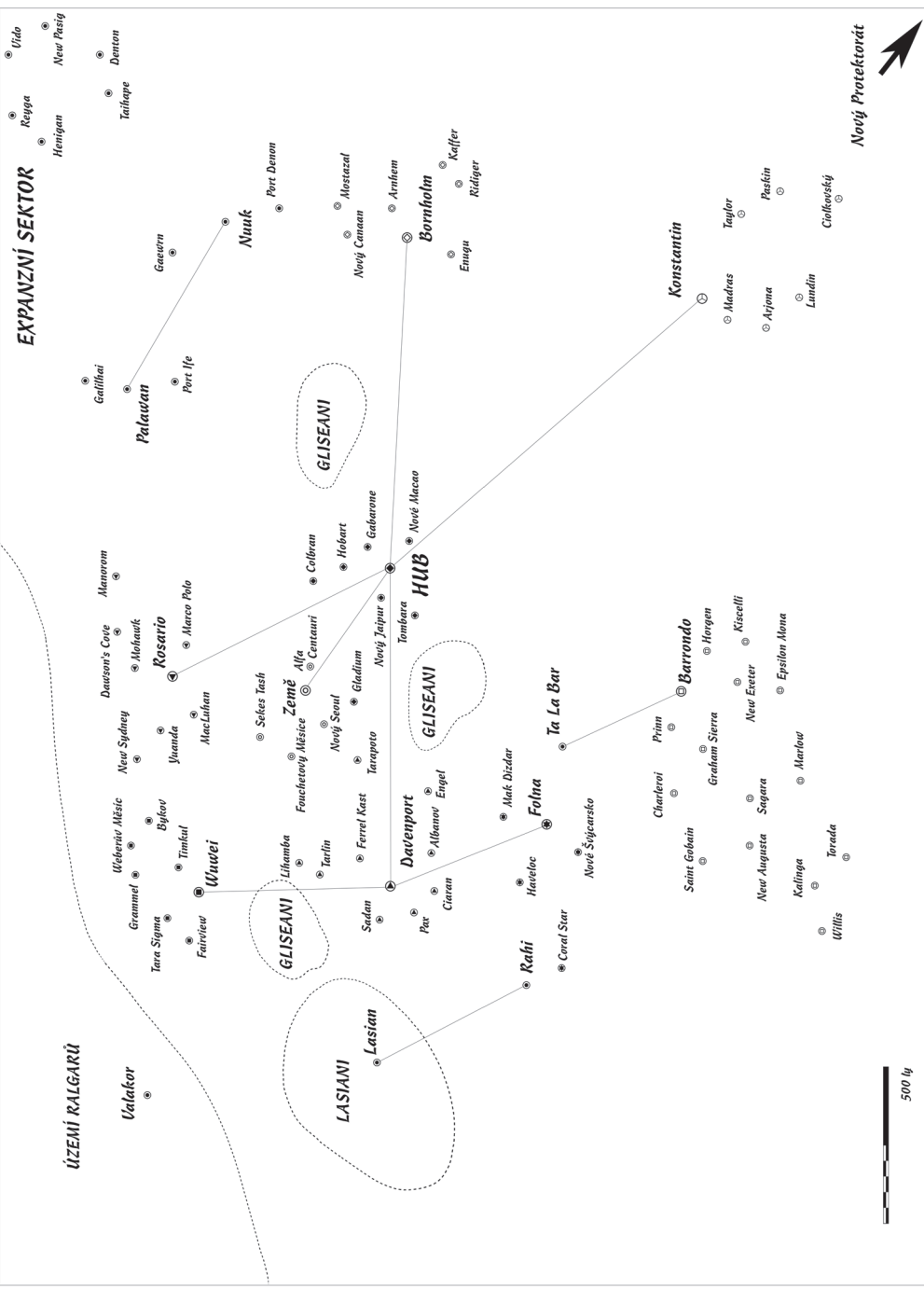
Myriáda nenabízela jen čistý vzduch, ale i výhled. Šlo o jedno z nejluxusnějších kasin na *Hub Central*. Rozsáhlým prostorům s vysokými stropy dominovaly obří glóby, ve kterých plavaly živé ryby hýřící všemi barvami. Paprsky světla se lámaly skrz glóbus a házely barevné kužely světla do rozlehlých sálů. Mohlo by to působit jako diskotéková hala, ale v kasinu nepanovalo přití, naopak bylo jasně osvětlené, barevné kužely světla tomu pouze dodávaly atmosféru.

Celé kasino bylo rozděleno do osmi sálů, z nichž každý měl vlastní bar a ochotnou obsluhu. Zatímco na většině míst stanice zastávali roli číšníků roboti, Myriáda se pyšnila tím, že zde obsluhu obstarávají lidé, a Danielovi rozhodně připadalo, že minimálně polovina z číšníků a servírek podstoupila bioplastiku, protože takhle nádherní jedinci se snad ani běžně nerodili.

Myriáda jednoduše cílila na vysokou klientelu, proto také nikomu

EXPANZNI SEKTOR

ÚZEMÍ RALGARŮ

500 ly

Nový Protektorát

HRANICE IMPÉRIA

nevadila Danielova přítomnost jakožto Vylepšeného. S drobnými předsudky se Daniel v několika kasinech už setkal a nemělo smysl vysvětlovat, že Vylepšený nemá o nic větší šanci na výhru než kdokoli jiný. Vylepšení se mohli pyšnit rychlejšími reflexy, větší tělesnou odolností, zrychleným metabolismem a spoustou dalších věcí včetně vyššího průměrného IQ, ale i když původní design Protektorů cílil na vylepšení mozkových kapacit, nikdo z Vylepšených nebyl automaticky matematický génius, který by si byl schopen spočítat karty všech spoluhráčů.

Někteří lidé však stále žili v přesvědčení, že Vylepšení určitě nějak podvádějí, ale Daniel se s tím naučil žít a příliš ho to netrápilo. Chodil do různých kasin a Myriáda bylo jeho nejoblíbenější.

Na výběr tu byly nejrůznější hry od rulety, blackjacku až po hru převzatou od rasy Gliesanů, jednoho z mimozemských druhů žijícího v Centrálním impériu. Hra byla poměrně zábavná, i když se pyšnila podivným názvem Naz-bar-bardam.

Daniel Hankerson se nicméně jako obvykle v kasinu věnoval jedné ze svých největších vášní.

„Pane Bertolde, jste *big blind*,“ řekla krupiérka, která by bez přípravy mohla vyhrát několik soutěží Miss Imperium.

„Ach, jistě,“ řekl hráč po Danielově levici a hodil doprostřed hracího stolu žetonek se stovkou. Daniel měl *small blind* a přihodil žetonek s padesátkou. Mezitím mrkl na Bertolda, který ještě neodtrhl oči od krupiérky. Hanz Bertold, elegantní muž kolem šedesátky, evidentně patřil k té sortě boháčů, kteří začali z ničeho a teď chtěli působit jako někdo, kdo se narodil v lepší společnosti, jako kdyby na tom záleželo. Oblek měl předražovaný, podle účesu a tvaru kštic Daniel usoudil, že Bertold býval plešatý, ale rozhodl se nechat si geneticky udělat nové vlasy. Zároveň si je nechal výrazně zhustit a prodloužit, dokonce víc, než se k jeho figuře hodilo.

Takový člověk chodil do kasina hlavně proto, aby ukázal, že na to má, a protože si myslel, že bohatí lidé sem chodívají běžně. Jeho image napomáhala snaha používat onu táhlou mluvu, o kterou se snažili někteří Vylepšení, jako kdyby to byla známka úspěchu.

Daniel se tomu v duchu musel pousmát a podíval se na dvě karty,

které držel v ruce. Piková šestka a kárový spodek. Žádná kombinace, ale na tu ani nebylo třeba čekat.

„Sázky?“ zeptala se krupíerka ještě předtím, než mohla vyložit tři karty na stůl, takzvaný *flop*.

Zbývající dva hráči ve hře dorovnali *big blind*. Daniel jako *small blind* potřeboval dorovnat jen polovinu, ale rozhodl se pro něco jiného.

Přihodil dva žetony. „Sto.“

Jeho spoluhráči určitě hádali, jestli má v ruce něco zajímavého, nebo jen blafuje. To byla součást téhle hry víc než cokoliv jiného.

První na řadě byl pan Bertold, pouze přihodil padesátku. „Dorovávám.“

„Dorovávám,“ řekla hráčka naproti Danielovi, asi čtyřicetiletá dáma v bohatě zdobené červené róbě, jaké se nosily na Wuwei, kde se smíšením kolonistů z kontinentální Číny a kolonistů ze střední Afriky vytvořila podivuhodná populace.

Wu Festian se malýma kalkulujičima očima soustředila na hru a Daniel usoudil, že je to ten typ člověka, který přesně vypočítává pravděpodobnost každé karty a analyzuje všechny možné výsledky. Troufl si odhadnout, že Festian je zároveň výborná šachistka. Působila jako někdo, kdo se do téhle lepší společnosti opravdu narodil, a Danielovi věnovala několik úsměvů, jako kdyby zvažovala, že ho nechá vyhrát, když je ten císařův prasynovec.

Daniel si ovšem připomněl, že se nesmí nechat jen tak unést a uanalizovat se. Obrátil pozornost k třetímu a poslednímu spoluhráči. U něj byla analýza ovšem až příliš snadná.

Brigádní generál Jean Flaubert měl tvář jako kus žuly. Na rozdíl od Daniela, který přišel v civilu, si Flaubert vzal tu nejhonosnější slavnostní uniformu, na které hrdě vystavoval všechny své medaile. Daniel si všiml, že několik z nich bylo za bojové nasazení na protipirátských hlídkách i v bitvách proti Ralgarům. I když se to odehrálo už před mnoha lety, Flaubert byl válečník a na karetní stůl se teď díval se stejně chladným a soustředěným výrazem, jako kdyby tam ležel plán bitvy.

Všichni tři hráči dorovnali Danielovu sázku.

Když sázení skončilo, krupíerka odkryla první tři společné karty.

Daniel se usadil a soustředil se na hru.

*

„Pane Hankersone, u vchodu je nějaký robot a tvrdí, že je váš sluha.“

Daniel povytáhl obočí, když se k němu portýr skoro poníženež sklonil a sdělil mu to s výrazem, který naznačoval, že je mu samozřejmě jasné, že tak vznešený pán přece nemá robotického sluhu.

„Ano, to bude Kelvin. Ať jde dál,“ usmál se. „Jestli to není problém.“

„Samozřejmě, že ne, pane.“ Portýr odkračel a Daniel vrhl omluvný pohled na své spoluhráče.

„Omlouvám se, snad to nebude nic důležitého.“

„To mají lidi vaší hodnosti běžně robotického sluhu, poručíku?“ zeptal se generál Flaubert s kapkou nelibosti. Daniel tušil, že tenhle chlap si nejspíš dodnes pucuje boty sám.

„Řády dovolují, aby důstojník měl osobního robotického sluhu, tak jsem toho využil,“ řekl odměřeně. Samozřejmě, roboti nebyli úplně laciní a Daniel si to mohl dovolit, což pro většinu ostatních důstojníků neplatilo. Ale dokud si o vás myslí, že jste snob, tak vás podceňují. To se Danielovi jako zpravodajci hodilo.

I jako karetnímu hráči.

„Sluhové jsou fajn, lidští i robotičtí,“ řekl Bertold a uchechtl se. „Ale pojďte hrát.“

Hráli už přes dvě hodiny. Počet žetonů před Danielem výrazně vzrostl, ale ani Bertold si nevedl špatně. Flaubertův kamenný výraz dostával trhliny, když viděl, jak mu žetony ubývají. Tímhle tempem bude do půl hodiny ze hry. Wu Festian se držela své pečlivé analýzy a občas jí to vycházelo, takže si nevedla zle.

Daniel se podíval na svou kartu. Sedmička a devítka. Na stole už ležely vyložené čtyři karty, další devítka, šestka, čtyřka a královna. Festian se snažila tvářit nenápadně, ale její pravá ruka se neustále dotýkala malíčku levé ruky. Bylo to ale moc umělé, možná snaha předstírat nervózní tik. Má dobrou kartu a chce předstírat, že ji nemá?

Portýr už došel k nim i s Kelvinem, Danielovým sluhou.

„Fold,“ řekl Daniel a složil karty. „Příští kolo hrajte, prosím, bez mě.“

Generál Flaubert věnoval Kelvinovi nevrlý pohled a potom se zase vrátil ke kartám.

Daniel vstal a poodešel o pár kroků.

„Je to tedy váš robot, pane?“ zeptal se portýr.

„Ano, děkuji.“

„K službám, pane.“

To už byl Daniel otočený ke Kelvinovi.

„Co se děje?“

„Nevrátil jste se, kdy jste avizoval, pane,“ řekl Kelvin škrobeně. Byl to typický robot od Ashur Robotics, model K-20. Tyto modely úmyslně evokovaly rané ilustrace robotů z 20. století. Kelvin byl celý z kovových slitin, dlouhé útlé nohy vedly k bytelnému trupu, ze kterého trčely jen trochu širší paže. Na trupu seděla hlava, stejně plochá a hladká jako trup, jen z ní zářily dvě modré oči a pod nimi reproduktor, ze kterého vycházel jeho hlas.

Hlas měl přednastavený a u Ashur Robotics tomu hlasu říkali „Christopher Lee“, ať už to byl kdokoli.

„Ano, nevrátil jsem se domů včas. Je to můj poslední večer na stanici, Kelvine, zdržel jsem se při hraní karet a ještě nějakou dobu hrát budu.“

„Avizoval jste, že budete zpátky na ubikaci do půlnoci.“

„Ano, a nestalo se.“

„Nemohl jsem se vám dovolat.“

„Kelvine, vysílačku jsem vypnul, chtěl jsem mít klid. Od všeho a od všech.“

„Pane, jak vám mám sloužit, když se mnou nespolupracujete?!“

To bylo typické pro tento model. K-20 byli vlastně všichni „anglický komorník“.

„Kelvine, nejsi moje matka.“

„To bych si nedovolil ani naznačovat, pane Danieli. Samozřejmě, že nejsem vaše matka, už jenom proto, že nedisponuji rozmnožovacím ústrojím, které by mi umožnilo donosit dítě. Ale chci vám oddaně sloužit.“

„Dobře, chápu. Ale tvou pomoc nepotřebuju, budu tu ještě nějakou dobu, takže se klidně vrať na ubikaci.“ Důstojníci čekající na zařazení

HRANICE IMPÉRIA

měli na *Hub Central* vyčleněné vlastní křídlo ubikací. Donedávna praskalo ve švech, ale většina důstojníků čekajících na připojení k Sedmé flotile byla už na palubě svých lodí. Sedmá flotila bude brzy vyplouvat do války. Pokud někde tento týden vládl ruch, tak v barech a bordelech všech cenových kategorií, kde si důstojníci i astronauté naposledy užívali, než poletí do války. V kasinu Myriáda byl stejný provoz jako kdykoli jindy, hlavně díky tomu, že patřilo k trochu jiné cenové kategorii.

„A necháte si zapnutou vysílačku, pane?“ zkusil to znovu Kelvin.

„Ano, dobře, nechám a...“ Daniel se zarazil. „Vlastně, když už jsi tady, mohl bys mi donést od baru pití?“

Kdyby se Kelvin mohl usmát, nejspíš by to teď udělal. Jeho modré oči určitě zářily o něco jasněji.

„Samozřejmě, pane. Milerád. Co to bude?“

„Tombara Sling,“ řekl Daniel. „A ať to pořádně zamíchají.“

„Hned jsem zpět!“

Robot odcupital a Daniel se vrátil ke stolu, kde právě končila další hra – Wu Festian vyhrála, jak ostatně čekal.

Kelvin by mohl trochu odvést pozornost. Místní personál určitě nadzvedne, že poslal pro pití svého robota místo jedné z krásných servírek. Spoluhráči u stolu, hlavně Flaubert a nejspíš i Bertold, zase usoudí, že je to prostě nějaký prachatý floutek, který se rád předvádí.

„Děkuji, že jste na mě počkali,“ řekl nenuceně. „Kdo je *big blind*?“

Krupiérka něco odpověděla, ale Daniel ji najednou nevnímal. Přes její rameno viděl k jednomu ze vchodů do kasina. Tím právě prošla čtveřice dobře rostlých mužů. Pohybovali se rychle a jejich oči okamžitě přeletěly celý sál. Všichni měli tlusté bundy, i když teplota na stanici byla všude udržována na příjemných osmnácti stupních.

Pohybovali se sebejistě, s cílem. Věděli, proč tu jsou, a Danielovi bylo okamžitě jasné, že nepřišli hrát karty.

Jasně to bylo i členovi ostrahy u dveří, který k nim hned vystartoval. Otevřel pusou, aby něco řekl, ale to ho už jeden z mužů surově praštil do břicha a druhý úder mířil na hlavu. Vzápětí všichni z bund vytáhli zbraně, dvě pistole a dva samopaly.

Paprsek světla z jedné stropní koule s akváriem se dotkl tváře vůdce skupiny.

JAN KOTOUČ

„Nikdo ani hnout, tohle je přepadení! Jdeme si jen pro nějaké peníze!“ zařval. Dva z jeho kumpánů vystřelili do vzduchu.

Kasínem se rozléhal křik hostů, někteří se v panice chytali za hlavu, jiní se schovávali pod stůl a lehali si na zem, další zůstali sedět jako přimrazení.

Tak seděl i Daniel. Loupežné přepadení? Tady? Stanice *Hub Central* byla obrovská, a jak už to bývá, měla své vlastní podsvětí, ale přepadení *tady*? Ti lidé mohou mít maximálně několik minut, než na ně naběhne staniční policie.

Chtějí se snad ven prostřílet?

Jeden už přiskočil k pancérovým dveřím, kde se měnily žetony za peníze, a začal něčím vyhrožovat muži za přepážkou. I v dnešní době se mohly žetony vyměnit za papírové peníze – to byl jejich cíl.

Zbylí tři se dál rozhlíželi po sálu. Daniel si všímal, jak jsou jeho tři spoluhráči a krupíerka také ztuhlí. Jen klid, hlavně zachovat klid. Tihle bouchači se nedostanou ani půl bloku od kasina, než je někdo chytí. Nemělo smysl hrát si na hrdiny, to chápal i personál kasina. Všechno bylo pojištěné, nemělo smysl nijak riskovat a...

„Hej, ty!“ zařval jeden zloděj a Daniel překvapivě zjistil, že se dívá přímo na něj. Vyrázil k němu, stíny a světla z akvarijní koule mu ozařovaly tvář a Daniel viděl tu umíněnost a pod ní ještě něco.

„Tebe jsem viděl na fotkách! Ty seš Vylepšenej! Já nesnáším Vylepšený!“

Pozvedl samopal a začal střílet.

2.

Kasinem zarachotila dávka ze samopalu.

Daniel skočil za karetní stůl s rychlostí, jaká střelce nejspíš překvapila.

Další křik. Tentokrát se hosté v panice zvedali.

„Panebože!“ ječel vedle Bertold a skákal pod stůl. Koutkem oka Daniel viděl Flauberta, jak strhává na zem krupíerku i Festian a vzápětí zařval bolestí.

Nevěděl, jak je to vážné, ale Flaubert křičel a hlavně nadával, takže tušil, že to nebylo smrtelné, alespoň ne v nejbližších okamžicích.

Jen klid, jen klid. Kousek Danielova mozku si uvědomil, jak rychle se může všechno změnit. Ještě před minutou si užíval poklidného večera, a teď...

Vyběhl z úkrytu, jeho reflexy a vylepšené svaly mu pomohly rychle se přesunout k dalšímu stolu, který se už uprázdnil. Útočník po něm zase vystřelil, ale dávka vyšla naprázdno.

Jen klid, jen klid. Daniel se několikrát zhluboka nadechl. Útočníkovi kumpáni mířili k němu, další dávka zasáhla stůl. Ten palbě zatím odolával, ale Daniel měl maximálně několik vteřin, než bude bouchač se samopalem u něho.

Zavřel oči a zpoza stolu zaječel na celý sál.

„Zlatá klávesnice miluje pórek!“

Naprostá nesmyslnost toho výkřiku, který přehlušil i řev hostů kasi-
na a štěkot samopalů, útočnicka zarazil. Šlo jen o zlomek sekundy, hned
se zase dal do pohybu. Daniel ho už viděl nad sebou. Namířil na něj
samopal, v očích triumf.

V tu chvíli jeho hlava explodovala.

Tentokrát nikdo ani nestihl vykřiknout. Útočník tam ještě několik
nekonečných sekund stál bez hlavy, z krku mu stříkala krev, ruce se
samopalem svěšené. Potom se tělo zhroutilo na podlahu.

Kelvin stál pořád ještě u baru, v levé ruce držel sklenku s Tombara
Sling, kterou nesl Danielovi, pravou ruku měl nataženou před sebou,
robotickou dlaň ohnutou o devadesát stupňů. Z odhalené paže trče-
la hlaveň. Oči robota se také změnily. Místo modré teď svítily jasně
červeně.

„Vaše chování se nehodí do dobré společnosti!“

Udělal několik kroků, aby měl čisté palebné pole a otočil hlaveň
k dalšímu útočnickovi.

Všichni tři už obraceli zbraně na robota.

„Co to...“

„Zabijte to!“

Spustili palbu, ale byl to Kelvin, z koho vyšel následující výstřel
a kdo trefil dalšího muže do břicha. Palba ze samopalů ho ale zatlačila
dozadu a několik ran do hlavy, trupu a paží robota najednou úplně
zneschopnilo.

„Vaše chování je velmi nepatřičné,“ řekl, než mu selhal reproduktor
a on padl bezvládně na zem.

Daniel vyběhl z úkrytu. Mrtvý se samopalem byl pár metrů od něj.

„Zabij toho hajzla a mizíme odsud!“ křičel jeden útočník.

Daniel skočil k samopalu, ale bylo mu jasné, že zamířit už nestačí,
a teď se ocitl na otevřeném prostranství, útočníci běželi k němu, paprsky
světla z obřího akvária přes ně přelétly...

Na nic nemyslel. Chopil se samopalů, převálil se na záda a vypálil
dávku nad sebe.

Přímo do obří akvarijní koule.

HRANICE IMPÉRIA

Tisíce litrů vody se vylily přímo na zbývající dva útočníky. V kasinu nastalo malé tsunami.

Jeden gauner se v záplavě udržel na nohou a vyděšeně mával rukama. Druhý byl někde na zemi. Daniel vstal, než do něj udeřila vlna. Vypálil na stojícího muže a potom zavravoral. Šaty promočené, voda chladná.

Poslední lupič se rychle sbíral ze země, také mokrý, dezorientovaný, a nadával v několika jazycích.

Daniel vystřelil.

Čtvrté mrtvé tělo plesklo do vody. Kolem něj se bezmocně mrskaly barevné rybičky.

Daniel upustil samopal a několikrát se zhluboka nadechl. Srdce mu bušilo, adrenalin způsobil, že se roztrásl.

Jen klid, je po všem. Jen klid. Dýchej, dýchej...

Klekl si do vody a začal zvracet.

*

„Pochopila jsem, že mezi novými členy vaší posádky je i jeden Vylepšený.“

Kapitán Alexander Golna neměl rád novináře.

Samozřejmě, že chápal všechny ty hezké poučky, že novináři jsou pro civilizaci a demokracii důležití a že otevřená společnost je silná společnost a všechno to okolo. Také každý den četl na datanetu zprávy z několika různých médií – protože kdo se spoléhá jenom na jeden zdroj, je pitomec – a všechny ty zprávy napsali novináři.

Chápal to, což ale neznamenalo, že je musel mít rád. Vždycky měl dojem, že novináři chtějí hlavně na někoho vytáhnout špínu a když žádnou nemohou najít, tak si ji vymyslí.

Jenže Golna se jednou stal důstojníkem loďstva Centrálního impéria, a jak postupoval po kariérním žebříčku, čím dál více se mu stávalo, že s novináři jednoduše *musel* mluvit.

To platilo dvojnásob v posledních několika měsících, kdy převzal velení a dohlížel na dokončovací práce na lodi *Hermes*, která měla na palubě tak revoluční komunikační technologii, že to prostě přilákalo

zájem médií. Ten zájem neopadával ani teď, když se Impérium opět muselo vypořádat s válečným konfliktem.

Takže musel hrát svou roli. Proto teď měl na sobě svou nejlepší slavnostní uniformu, seděl v krásné kapitánské kajutě na palubě *Herma* a odpovídal na otázky novinářky jménem Hila Ebanová.

Ebanová byla mladší, než čekal. Podle její složky jí bylo dvaatřicet. Měla kostýmek, jaké zase přicházely do módy na Hubu, Zemi a dalších centrálních planetách, olivová pleť ostře kontrastovala s jejími blond vlasy, které – soudě podle černých kořínků – byly obarvené nějakou staromódní metodou. Golnovi při prvním setkání blesklo hlavou, proč se obtěžovala s něčím takovým v době, kdy lékařská věda umožňuje změnit samotný pigment vlasů, aby vám rostly v takové barvě, jakou si přejete.

Nejvýraznější byly ale její tmavé oči. Sledovala ho jako kočka, která číhá na myš. A i když měla na tváři úsměv, její pohled byl obezřetný.

S touto zvědavou obezřetností mu kladla otázky a pevně si prosadila svou, když jí ze začátku odpovídal strohým výčtem svých působišť. Naznačila mu, že je hezké, že se narodil na Tombara před šestapadesáti lety, studoval na akademii na Port Royal a k tomu jí přiložil telefonní seznam lodí, kterým velel, a postů, které zastával, ale to diváky nezajímalo.

Golna se tedy přiměl odpovídat věcněji. Ona nechtěla telefonní seznam, chtěla lidem přiblížit toho „člověka za uniformou“. Tak se tedy víc otevřel. Ptala se na jeho domovskou planetu Tombara, která byla známá jako „místo s volnějším mravem“, a také na to, co ho přivedlo k loďstvu. Také se zajímala o současnou válku s Ralgary a o jeho novou loď, která je schopná nadsvětelné komunikace, což byl technologický zázrak. Všechno to byly otázky, na které byl zvyklý.

Jenže věci o Vylepšených ho dostávaly na tenký led.

Pomaloučku se nadechl. Tahle žena není sedmihlavá saň. Hila Ebanová se specializovala na vojenské zpravodajství. Zároveň ráda vyhrabávala na kdekoho špínu. Na druhou stranu, některé její reportáže z dlouhodobého hlediska ozbrojeným silám určitě prospěly. Golna si dohledal, že před rokem to byla ona, kdo odhalil korupci při tendru na nákup

HRANICE IMPÉRIA

nových bojových mečů pro Imperiální armádu. Kvůli nekvalitnímu vybavení tehdy při cvičném seskoku zahynulo šest vojáků. Ebanová vytahovala tajemství na světlo jako šílená a výsledkem byl nový dodavatel pro armádu a zatčení jedenácti lidí včetně dvou generálů, jednoho poslance a jednoho náměstka ministra.

Nikdy nepůsobila jako někdo, kdo tahal špinu pro nic za nic. Dějala svou práci a nějaký upřímný koutek Golnovy mysli musel připustit, že ji odváděla dobře.

„Vylepšených jsou v loďstvu stovky,“ připomněl jí. „V celém Impériu tisíce a dost možná desetitisíce. Příslušníci Osmdesáti šesti rodin jsou všude, nejen v imperiálním parlamentu. Myslím, že jakékoli předsudky nejsou namístě a v ozbrojených silách rozhodně nemají co dělat.“

„Myslíte předsudky ‚normálních‘ lidí vůči Vylepšeným, nebo předsudky Vylepšených proti normálům?“

„Obojí. Vylepšení byli vytvořeni Protektory před staletími. Gen je dominantní, takže všechny jejich děti budou také Vylepšení.“ Zase odříkával frázi spíš pro diváky. Ebanová se na něj pořád zdvořile dívala, jako by ho vyzývala, ať pokračuje. „Jestli je to dobře nebo špatně, je celkem bezpředmětné. V Centrálním impériu žije kromě lidí šest mimozemských druhů a všichni jsme se naučili spolu nějak vyjít. Myslím, že nedůvěra mezi dvěma skupinami lidí, z nichž jedna je trochu vylepšená, je už něco, přes co bychom se měli přenést. Během své kariéry jsem už sloužil pod velením Vylepšených nebo jsem naopak měl Vylepšené pod svým velením.“

„Ale před lety jste se dostal do střetu mezi Vylepšenými a ‚normály‘, když jste velel lodi *Mexico City*, že ano?“

Zase se ptala na něco, co dobře věděla.

„Jestli myslíte ten incident na Tarlinu, tak ano,“ řekl pomalu. Tohle téma bylo bolavé i po letech. „Došlo k povstání proti vládnoucí... nazvěme to kastou Vylepšených. Mariňáci museli evakuovat palác a při akci zahynulo několik desítek civilistů.“

„Vojenský soud vás zprostil všech obvinění, ale jeden z vašich mariňáků spáchal sebevraždu. Možná to nevíte.“

„Vím přesně, co udělal vojín Keith Sloan,“ řekl Golna a mračil se.

Ebanová poprvé vypadala překvapeně, jako kdyby nevěřila, že Golna bude znát jméno mariňáka, který ukončil svůj život poté, co splnil *jeho* rozkazy. „Šlo o tragédii.“

„Nepochybně...“ Ebanová ho chvíli pozorovala a v očích jí problesklo něco zajímavého. Potom se vrátila k původnímu tématu. „Nicméně pokud se nemýlím, ten nový člen posádky na vaší lodi je přímo člen císařské rodiny. Jmenuje se Daniel Hankerson a pochází z vládnoucího rodu Hankersonů.“

„Ano, poručík Daniel Hankerson je jakýmsi vzdáleným příbuzným císaře. Nevím, jak vzdáleným, ale pochopil jsem, že má nakročeno na poměrně úspěšnou kariéru u rozvědky loďstva.“

„Nebojíte se žádných dalších konfliktů?“

„Ne. I k incidentu na Tarlinu došlo před mnoha lety. Pevně doufám, že podobné předsudky máme jako civilizace už dávno za sebou.“

Na stole se ozval bzučák.

„Omluvte mě,“ řekl a hned vstal. Mohl dodat něco o tom, že kapitán musí být pořád po ruce, ale to by bylo jen klišé a na vojenskou korespondentku by tím asi dojem neudělal.

Ebanová jen přikývla a k jeho překvapení vypnula svého robota-kameramana, který levitoval nad pohovkou.

Stiskl tlačítko. „Ano? Kapitán Golna.“

Chvíli poslouchal a potom na interkom zůstal jen civět.

„Cože?“

*

Boty policejního inspektora stanice *Hub Central* – HCS – Cerviho čvachtaly ve vodě na podlaze kasina. Na tváři měl výraz permanentní zvědavosti. Daniel tušil, že dnešní večer si asi představoval jinak.

„Takže ti muži vpadli do kasina, chtěli peníze a potom jeden začal střílet po vás a ostatní se k němu přidali?“

„Ano, inspektore.“ Daniel byl pořád celý promočený a ručník, který mu dal jeden z krásných zaměstnanců kasina, na tom už nebyl o moc líp.

Podlaha kasina byla pokryta několika centimetry vody. Skupina

HRANICE IMPÉRIA

koronerů dávala do pytlů mrtvoly útočníků. Zůstávaly tu pouze mrtvé rybičky, s těmi se asi nikdo obtěžovat nebude, ale Daniel už spatřil několik portýrů a údržbářů, jak sbírají živé ryby do kýblů.

„Generál Flaubert říkal, že ten, kdo na vás vystartoval, pouštěl rasistické nadávky.“

„Nevím, jestli se tomu dá říkat *rasismus*, ale měl kecy na Vylepšené. Já jsem Vylepšený, ale nevím, jak mě podle obličeje poznal. Tak známá tvář zase nejsem.“

„Um hmm.“ Cervi si udělal poznámku do datapadu. „A potom? Váš robot na něj zaútočil...“ mrknutí do poznámek, „puškou, kterou měl zabudovanou v paži?“

„Ano, inspektore. Ale nejdříve jsem ho musel aktivovat.“

„Aktivovat?“

„Ano.“ Daniel mrkl k baru, kde několik policejních mechaniků nakládalo rozstříleného Kelvina, jako by byl další z obětí. Oprava bude drahá, ale Kelvin se brzy zase vrátí do služby. Roboti vydrží hodně, a i kdyby zasáhli jeho paměťové jádro, jeho paměť se pravidelně nahrává na záložní disk.

„Můj robot je verze osobního bodyguarda. Standardní robot K-20, říká se mu model E. Je to omezená série. V případě ohrožení může sloužit jako ochránce, ale musím ho aktivovat. To udělám tak, že zakřičím heslo.“

Cervi se opět podíval do poznámek. „Vy jste zakřičel něco jako, že... klávesnice miluje pórek, že? To bylo ono?“

„Zlatá klávesnice miluje pórek. Ano, musel jsem si za heslo zvolit něco, co nepoužiju v normální konverzaci.“

„To... je asi pochopitelné. Předpokládám, že toho robota vlastníte legálně, že ano?“

„Ano, všechny dokumenty o koupi a oprávnění k vlastnictví vám mohu poslat.“

„To udělejte. Ne že bych vám nevěřil, ale...“ Cervi se tvářil, že teď už věří úplně všemu. „Co můžete udělat, aby ten robot nezabil někoho nevinného?“

„Jakmile je aktivován, útočí pouze na toho, kdo ohrožuje mě nebo kdo přímo ohrožuje jeho. Všichni útočníci tyto parametry splňovali.

JAN KOTOUČ

Pokud aktivován není, chrání mě pouze pasivně, to znamená, že se třeba postaví do cesty kulce, strhne mě na zem a tak podobně.“

Cervi se poškrábal na hlavě. „Rozumím... měl jste velké štěstí, pane Hankersone.“

„To jsem měl.“ Daniel zahodil promočený ručník. „Měl jsem kliku. Vlastně všichni v tom kasinu.“

„To ano. A vlastně bych vám měl jménem HCP poděkovat. Kdybyste se svým robotem nezasáhli, mohlo to skončit zraněním spousty lidí.“

„Stalo se někdy, že by lidi přepadli kasino v téhle části stanice?“

„Občas, ale nepamatuju si, kdy k tomu došlo. A nevzpomínám si, že by někdo jen tak začal střílet po hostech. Předsudky proti Vylepšeným... tss... víte, že tady je nejvíc Vylepšených v celém Impériu?“

„Samozřejmě, moje rodina žije dole na planetě,“ připomněl mu Daniel a Cervi přikývl.

„Vy jste příbuzný císaře, že ano? Hankerson. Jak vzdálený? Hrozí, že se sem seběhnou novináři?“

„Kvůli mně? Pochybuju. Císař je můj prastrýc, což možná zní hezky, ale rozhodně nejsem nic, co by šlo považovat za ‚císařskou rodinu‘.“

„Je možné, že vás chtěl zabít kvůli tomu?“

„Je to možné, ale zase – proč by to dělali?“ Daniel se snažil vzpomenout si na ten výraz útočníka. Něco v jeho postoji a hlase bylo zvláštní.

„Mám dojem... ale všechno se to seběhlo hrozně rychle... Mám dojem, že úplně nemyslel vážně to, co křičel.“

„Jako že říkal jen něco, co měl nacvičené?“

„Ano, když někdo zakřičí ‚nesnáším Vylepšené, chci je zabít‘, většinou do toho dá víc emocí. Tenhle mluvil, jako kdyby říkal ‚jé, padesátikilovou činku jsem ještě nezvedal, jdu na to‘.“

„Víte to jistě?“

„Semlelo se to během několika sekund, samozřejmě, že to nevím jistě. Je to jen pocit... A i kdyby, nevím, co s tím. Identifikovali jste ty mrtvé?“

„Ano, poručíku.“ Cervi použil poprvé Danielovu hodnost, jako kdyby sám sobě připomínal, že policejní záznamy může sdílet se členy ozbrojených sil. „Tedy dva ze čtyř u nás už měli záznamy. Násilnosti a pokus o vraždu. Víc budeme vědět asi později a...“

HRANICE IMPÉRIA

„Pusťte mě!“ ozvalo se od vchodu. „Z pověření loďstva, nechte mě projít!“

Daniel zvedl hlavu. Policejním kordonem před kasinem procházel tlustý muž s plnovousem a bodrým úsměvem dobrotivého strýčka. Kudrnaté černé vlasy pozvolna ustupovaly dozadu. Oči zářily výrazem člověka, který miluje život v jakékoli formě.

Kromě tohoto úžasného vzezření se muž také pyšnil uniformou Imperiálního loďstva. Daniel si na límci všiml frček komandér-poručika a na rameni nášivky zpravodajské služby, stejných, jako měl on na své uniformě.

Inspektor Cervi k němu také zvedl hlavu. „Vy jste?“

„Komandér-poručík Graham Calvert,“ představil se muž. „Zpravodajský důstojník lodi *Hermes* a přímý nadřízený tady pana Hankersona. Technicky jsem sice jeho nadřízený až od chvíle, kdy se formálně ohlásí na palubě, ale čert to vem.“ Podíval se na Daniela. „Poslal mě sem váš nový kapitán. Předpokládám, že jste v pořádku?“

„Dá se to tak říct.“ K Danielovi přistoupil další člen kasina a dal mu nový ručník. „Měl jsem štěstí.“

Inspektor Cervi si odkašlal. „Já půjdu vyslechnout ještě další svědky,“ ukázal k Wu Festian, která seděla na židli a s ručníkem přes záda popíjela nějaký nápoj na uklidnění. Vedle seděl generál Flaubert a zdravotník mu ošetřoval ránu na rameni. Pan Bertold se pořád křečovitě chvěl a měl kolem sebe víc zdravotníků než Flaubert, i když byl nezraněn. „Potom vás požádám, abyste se mnou šel na stanici kvůli protokolu.“

„Jistě.“

Cervi odešel a Daniel zůstal se svým novým nadřízeným o samotě.

Calvert se uchechtl a rozhlédl se po spoušti všude kolem. „Vidím, že vy členové císařské rodiny rádi děláte věci ve velkém. Škoda, bylo to hezké kasino, taky jsem tu párkrát byl.“

„Snad zase bude.“

„Pochopil jsem, že jste se pozvracel, když to skončilo. Jste v pořádku?“

Daniel pokrčil rameny. „Jen adrenalin a vypětí. Nejspíš.“

„Také jsem vyrozuměl, že dva útočníky jste zabil osobně. Je to váš první zabitý?“

„Ano.“

„Jestli chcete, na palubě lodi je i psycholog. Možná byste ho měl navštívit. Na stanici jich jsou samozřejmě tuny, ale kapitán Golna by vzhledem k okolnostem preferoval, kdybyste šel už rovnou na palubu. Pocity úzkosti a deprese jsou po prvním zabití běžné. Druhé je prý lepší.“

„Vzhledem k tomu, že mé druhé zabití v životě nastalo asi tři sekundy po tom prvním, tak jsem neměl možnost to moc analyzovat.“

Calvert se znovu uchechl. „Ano, to je asi pochopitelné. Nicméně i tak oceňuji vaši opatrnost s tím robotem. O těchhle bodyguardích modelech jsem už slyšel, ale žádného jsem ještě neviděl. Dohromady jste se o sebe dobře postarali a díky vám se to celé obešlo bez civilních obětí... Když nepočítáme rybičky.“ Znovu se rozhlédl a přešlápl černou botou v louži. „Opravdu to bylo moc pěkné kasino.“

„Kelvin – můj robot – je ten, komu patří velký dík.“

„Jak je na tom?“

„Rozstříleli ho na cucky, ale měl by jít opravit.“

„Doporučuji ho vzít také hned na palubu. Naši inženýři se v doku nudí, mohou se o něj postarat.“

Daniel přikývl. „Takže můžeme jít rovnou?“

„Stavíme se na stanici, až s vámi budou hotoví, vezmete si v kajutě věci a můžeme na palubu. Mezi námi, asi bych doporučoval suchou uniformu.“

„Ano, s tou rozhodně počítám. A proč vlastně takový spěch?“

„Kapitán Golna je v tomhle ze staré školy – když se něco stane členovi jeho posádky, chce ho mít hned u sebe. A myslím, že se bojí, že se sem seběhnou novináři. Kdoví proč, ale zrovna dnes je na ně nějak vysazený.“

*

„Jak vlastně šlo interview, kapitáne?“

Golna cosi zabručel a na tváři komandéra Aleka Bosseva, výkonného důstojníka *Herma*, vykvetl úsměv, zatímco si jeho kapitán rozepínal slavnostní uniformu a cosi bručel. Když se dozvěděl o střelbě v kasinu

HRANICE IMPÉRIA

Myriáda, poslal tam Calverta, ale věděl, že víc dělat nemůže. Slečnu Ebanovou se vši zdvořilostí vyprovodil z paluby a teď byl konečně sám a mohl si sundat tu naporáděnou uniformu.

„Asi tak, jak šlo čekat, XO.“

„Tak hrozné to bylo?“

Bossev viděl, jak se jeho kapitán tváří. Golnu znal teprve pár měsíců, ale věděl, že jeho kapitán není zrovna ideální osoba pro styky s veřejností. Nyní byly kapitánovy blond vlasy skoro šedé.

„V zásadě to tak strašné nebylo, ale... Slečna Ebanová je určitě velice dobrá ve svém řemesle. Víte ale, jak má člověk před každým rozhovorem nebo prezentací někde v hlavě tu jednu protivnou otázku, u které doufáte, že vám ji nikdo nepoloží? Tak slečna Ebanová klade téměř výhradně tyto otázky.“

Bossev se zasmál a jeho kapitán klesl do křesla za svůj pracovní stůl. Sako uniformy položil přes pohovku.

„No, ale přežili jsme to a předpokládám, že polní soud nebude.“

„Neměl byste se novinářů tak bát, pane.“

„Já vím, XO. Já jen... no, měl jsem s nimi ne vždy úplně dobré zkušenosti a rádi se ve mně štourali.“

„Jako tehdy při tom incidentu na Tarlinu?“

„Ano, přesně při tom. A slečna Ebanová to na mě samozřejmě také vytáhla.“

„No, to se stane, pane.“

Golna změnil téma. „V každém případě, jak se ve strojovně vypořádali s tou vadnou cívkou?“

„Komandér Rico už se spojil s lidmi na stanici. Dnes večer to nikdo nedořeší a přednost ve všem má pořád Sedmá flotila, ale měli bychom mít novou do tří dnů.“

„To by mělo stačit. A ví HCS něco víc o tom útoku na Hankersona?“

Bossev zavrtěl hlavou. „Zatím nic. Asi to bylo opravdu zkrátka jen náhodné přepadení a poručík Hankerson byl ve špatnou dobu na špatném místě.“

*

Nádech, výdech.

„Takže jste selhali.“

Norman Bandon tu větu vyslovil jako konstatování, nikoli otázku. Dýchání ho bolelo víc než obvykle, ale pro tuto schůzku se neodvažoval pouštět si do těla moc tisících prostředků z přístroje, který nosil na krku. Potřeboval mít čistou hlavu a hlavně se neodvažoval riskovat své schopnosti.

Žena, která seděla naproti němu, si skoro odfrkla.

„Moji lidé selhali a všichni za to zaplatili životem. Ale proč jste nám vy jaksi opomněl říct, že cíl má bojového robota?“

Nádech, výdech.

„S robotem se vypořádali skoro hned, potom se nechali zlikvidovat jedním neozbrojeným člověkem, protože na ně vylil akvářko.“

„Ten chlap byl Vylepšený!“

Nádech, výdech.

„Byl to člověk, který krvácí úplně stejně jako kdokoli jiný, nemá žádný zvláštní výcvik, seděl celé hodiny u stolu, hrál karty a popíjel. To mi chcete říct, že ho vaši čtyři bouchači se samopaly nedokázali zabít?“

„Museli jsme se podle *vašich* instrukcí tvářit, že to je loupež.“

„A to byla tak složitá role, že to zaměstnalo veškeré kognitivní procesy vašich lidí, že ano?“

Žena ho propalovala pohledem. Bandon tušil, co si myslela. Seděl proti ní muž neurčitého věku s vyschlou bledou kůží, kterému se každou chvíli bolestně sevřela čelist. Ramena měl široká a vypadal, že pravidelně cvičí, ale jeho pleť a podavač léků připevněný na krku způsobovaly, že ho podceňovala. Ona si zatím myslela, že je královna. Šéfka jednoho z lépe organizovaných gangů na *Hub Central*. Bandon jí za útok v kasinu platil hodně, ale nejspíš usoudila, že si na ni moc vyskakuje.

„Dejte si pozor, pane Jonesi,“ řekla to jméno ironicky, oběma bylo jasné, že to bylo krytí, stejně jako její „Černá Fatima“ nebylo její skutečné jméno. „Naše služby jsou drahé a zase tak dobře nám neplatíte.“

Platil velmi dobře, ale ona si potřebovala hrát na drsňačku. Proto ho pozvala do opuštěného skladiště v industriální části stanice, místo,

HRANICE IMPÉRIA

aby se s ním sešla na nějakém veřejném místě. Myslela si, že tady bude ve výhodě.

Nádech, výdech.

„Platil jsem vám za likvidaci. Ta se vám nepovedla.“

„Nepovedlo se nám to napoprvé. Příště takové štěstí mít nebude.“

Bandon si povzdychl a tentokrát to zabolelo víc než normálně. Něco z toho se projevilo i v jeho obličejí. Černá Fatima se jen ušklíbala. Na to si však za ta léta už zvykl. Když jste jedním z Vyvolených, takové maličkosti jako prudká bolest při každém nádechu a výdechu vás nerozhodí. Vlastně mu to připomínalo jeho schopnosti. Každý nádech a výdech mu říkal, že je něčím víc. Víc než normální lidi, víc než Vylepšení.

„Náš cíl už je na palubě své lodi a za pár dnů odlétá, jak tedy plánujete provést další atentát? Prostřílíte se na loď a budete se tvářit, že jste si spletli dveře?“

„Někdy z lodi ještě musí vyjít.“

„Spolehnete se na to? A co potom? Budete předstírat, že to je náhodné přepadení? Dvakrát za sebou? To už můžete rovnou vyrazit s transparentem ‚Jdeme zabít Hankersona‘.“

Nádech, výdech.

Černá Fatima ho jen propalovala pohledem. „Stalo se, co se stalo. Chcete vrátit peníze, co jste nám dal předem? Víte, že v tomhle byznysu se to nedělá.“

Bandon pomalu vstal od skládacího stolu, který byl pro ně ve skladišti připravený. Fatima pozvedla obočí.

„Na penězích nezáleží, teď jde spíš o to, aby se zahladily stopy. Potom budu muset situaci vyřešit s pomocí někoho kompetentního.“

„Nemyslete si, že zkusíte nějakou frajeřinku! Nejsem včerejší!“

Za Bandonem se ozvalo cvaknutí. Ani se nemusel otáčet. Stál tam jeden z lidí Černé Fatimy. Věděl, že se k nim blížil. Cítil to. Nemohl ale moc přitlačit, aby dotýčný nezjistil, že o něm ví.

„Radím vám, abyste se odsud klidil, pane Jonesi,“ řekla Fatima. „Oba zapomeneme na to, že jsme se viděli, a oba budeme spokojení.“

„Obávám se, že si vůbec neuvědomujete, do čeho jste se pustila a co se chystá.“ Bandon se usmál.

Nádech, výdech.

Otočil hlavu. S pistolí za ním stál statný muž. I kdyby neměl zbraň, nejspíš by Bandona i přebral.

Nebo si to alespoň myslel.

„Pane Jonesi, víte, kolik neidentifikovatelných mrtvol je na téhle stanici?“ řekla Fatima. „Vím, že široko daleko nemáte žádné spojence. Když vaše tělo hodíme do odpadní čističky, kyseliny ho rozleptají tak, že bude potřeba nanoskenery, aby se zjistilo, že tam kdysi býval člověk.“

Bandon se musel uchechtnout a ani to následné ostré píchnutí mu nevadilo.

„Vy opravdu netušíte, s čím si zahráváte.“

Muž za ním se už chystal vystřelit, ale najednou nemohl.

Bandon jen klidně stál. Ani se nepohnul.

„Franku!“ křikla Fatima.

Střelec zařval a chytil se za hlavu. Bandon už cítil jeho mysl. Náhlou agónií, horší než ta nejsilnější migréna, jakou muž kdy zažil. A ještě větší strach, protože nechápal, co se s ním děje.

Držel se za hlavu, upustil zbraň, klekl na kolena.

Fatima vykročila, sama sáhla po zbrani. Nevěděla, co se děje, jen reagovala.

Udělala dva kroky, než se chytila za hlavu úplně stejně jako její bodyguard.

Bandon dál stál klidně a četl si ve dvou myslích. Většinou získával jen náhodné myšlenky, kdyby chtěl dělat podrobný výslech, musel by jim klást konkrétní otázky a potom sledovat odpovědi, ale to naštěstí nemusel.

Fatima stále ještě neklesla na kolena. Měla tuhý kořínek, i když se musela cítit, jako kdyby jí mozek svírala ocelová pěst. Už ani nekřičela. Po tváři jí stékaly slzy. V očích i mysli se zračila téměř animální hrůza.

„Jak jsem říkal, netušíte, s čím – a s kým – si zahráváte,“ řekl Bandon. V hrudníku ho zabořelo, ale teď to skoro nevnímal. Bolest jeho dvou obětí byla silnější než jakékoli nepohodlí, které cítil on sám.

Bylo načase to ukončit.

Zesílil svůj mentální stisk. Za sebou uslyšel ránu, jak sebou bodyguard v bezvědomí práskl na zem. Fatima se stále držela, ale slzy vystřídalaly pramínky krve, které jí vytékaly z očí, uší a nosu.

HRANICE IMPÉRIA

Poslední vzepětí, poslední umlčený výkřik. Potom se její bezvládné tělo připojilo k bodyguardovi na zemi.

Bandon zpozorněl. Spojení s člověkem, který umíral, bylo vždycky zajímavým zážitkem.

Několikrát se zhluboka nadechl. Následovalo bodnutí v hrudníku. Zapnul si zavaděč léků na krku a hned se cítil uvolněněji.

Musel se zbavit prostředníků, jinak to nešlo. Bohužel to neřešilo jeho hlavní problém. Pokud je Daniel Hankerson už na lodi, bude muset najít jiný a nenápadný způsob, jak se ho zbavit. Ale nejdřív musí zjistit, kam ta loď míří.

Zaskřípal zuby. Bude mít práci navíc a za několik měsíců přijde finální fáze jejich plánu, který zde chystal po celé dva roky.

Zjistí, kam letí loď, a potom bude muset kontaktovat flotilu Hammer. Komunikace mimo plán nebyla nikdy příjemná, hlavně když Hammeru velel ten hajzl Wissien, ale nebude mít na vybranou.

Potřásl hlavou. Tohle nebyla první malá krize, se kterou se během těch let musel potýkat. Tohle zvládnou.

Byl čas se do toho pustit.

3.

„Strčte ruku sem.“

Daniel Hankerson poslechl a prostrčil ruku kruhovým skenerem u průlezu, který spojoval stanici *Hub Central* s lodí *Hermes*. Vchod střežila mariňáčka a jeden znuděný astronaut s ševrony poddůstojníka 1. třídy. Oba se tvářili, že je dlouhá hlídka už zmáhá, ale když dorazil Daniel následovaný Calvertem, mariňáčka se okamžitě vypjala do pozoru a dívala se předpisově před sebe.

Skener zachytil čip v Danielově paži a porovnal jeho DNA s databází loďstva. Bylo to nutné, aby se předešlo tomu, že si někdo nechá udělat bioplastiku, vezme na sebe podobu člena posádky a pronikne na loď. DNA se tak snadno oklamat nedá.

Až projde rámem, který provede ještě zběžný sken celého těla, najdou čip v jeho hlavě. Ten neměl jen tak někdo. Technologie, jakou byl vytvořen, nebyla dostupná ani v loďstvu a v celém Centrálním impériu bylo jen několik desítek lidí s tímto čipem. Byl to implantát císařské rodiny, který umožňoval císaři určovat polohu svých příbuzných přes nadsvětelnou komunikační stanici a udržovat si o nich přehled. Pokud by někdo unesl císařova příbuzného, před implantátem by se neschoval.

HRANICE IMPÉRIA

Nedal se zkratovat a jeho vyoperování by vyžadovalo složitý a pokročilý neurochirurgický zákrok, kterého by únosci stejně nebyli schopni.

Císař navíc implantát používal i k jiným věcem. Když za vlády císařovny Ethelredy I. – babičky současného císaře – hrozila vzpoura v Imperiálním loďstvu vedená některými Vylepšenými, nechala Ethelreda vytvořit podobné čipy a spojit je se systémy plavidel v loďstvu. Každá loď už v Ethelrediných dobách disponovala pokročilou automatizací a čip umožňoval přístup do lodních počítačů. V případě vzpoury tak mohl císař osobně zablokovat některé funkce lodi a posádka by s tím teoreticky nemohla nic dělat.

Ethelreda nakonec hrozbu vzpoury vyřešila nenásilnou cestou, ale čip – neboli císařský implantát – zůstal. Daniel si nedělal iluze, že by bylo možné čip s trochou úsilí nějak obejít. Jenže vzpoura v loďstvu větší neuhrozila. Centrální impérium bylo v podobné situaci jako spousta monarchií na předkosmické Zemi – císař se těšil popularitě mezi lidmi, kteří spíš nevěřili šlechticům, neboli jiným Vylepšeným. Císař a jeho rodina byli samozřejmě také Vylepšení, ale jemu lidé důvěřovali. A populární byl i v loďstvu, jehož členové navíc přísahali věrnost přímo císaři.

Sken skončil a astronaut se na Daniela překvapeně podíval – asi netušil, jak pozdravit příbuzného císaře, a tak se nakonec omezil jen na „v pořádku, pane.“

„Děkuji.“ Daniel prošel do tunelu a uvolnil místo Calvertovi, který také procházel detektorem.

Po několika krátkých krocích došel k hermetickému spoji v podlaže. Nebyl nijak výrazný, gravitace na něm fungovala normálně, ale šlo o místo, kde se spojovací tubus stanice napojoval na tubus *Herma*. Teď Daniel vstoupil na svou novou loď.

Hangár byl takový, jaký si představoval. Za běžného provozu lodi tu bude nejspíš rušnější a boční plášť lodi se otevře pro přistávající raketoplány. Teď tady čekalo pouze několik člunů a kolem se pohybovali technici.

Nicméně u konce průlezu čekal další astronaut, tentokrát žena s frčkami vyššího poddůstojníka a žlutou páskou na rameni, která naznačovala, že má službu jako hangárový poddůstojník. Každý, kdo vstoupil na palubu, se jí musel ohlásit.

„Vítejte na palubě, pane,“ řekla.

„Poručík Daniel Hankerson, zpravodajský důstojník, hlásím se na palubě,“ odpověděl formálně.

Evidentně dostala echo, že se blíží. Bylo to patrné nejen z toho, že na ni nezapůsobilo, kdo nebo co Daniel je – to bylo většinou lidí ve skutečnosti fuk –, ale hlavně přikývla s výrazem člověka, který dostal přesné instrukce a teď je jenom odrecitovává.

„Vítejte. Máte se hlásit rovnou u kapitána.“

„U kapitána?“ Běžný postup byl, že se nový důstojník ohlásí u toho, kdo má momentálně službu jako palubní důstojník, nebo u výkonného důstojníka. Případně u přímého nadřízeného, kterým byl Calvert, který právě vstupoval za ním.

„Komandér-poručík Calvert, vracím se na palubu i s naším bludným dítětem.“ Uchechtl se.

Daniel v duchu potřásl hlavou.

Vyšší poddůstojnice ho jen formálně přivítala, ale pozornost věnovala zase Danielovi.

„Ano, u kapitána. Zadal instrukce.“

„Rozumím. Kde je kapitánova kajuta?“

„Není v kajutě. Máte se za ním dostavit na příď, do Pozorovatelny.“ Usmála se, když viděla Danielův výraz. „Je to kajuta s obřím panoramatickým oknem na samé přídi lodi. Nahraju vám do vašeho datapadu mapku lodi, tak byste se měl ke kapitánovi dostat snadno.“

„Děkuji, náčelníku... Abramsová,“ řekl Daniel. Vyšší poddůstojník byl tradičně u loďstva osločován jako „náčelník“ a Daniel se nehodlal přít s tradicí.

„Raději jděte za ním. A potom se vydejte za mnou, budeme si mít také o čem povídat,“ řekl mu Calvert s úsměvem.

Daniel pořád přemýšlel, co si má o tom muži myslet. A o jeho úsměvu.

*

Hermes byl sice prototyp komunikační lodi s revoluční technologií, ale loď samotná toho nabízela ještě mnohem víc.

HRANICE IMPÉRIA

Golna se i po měsících se svou lodí stále seznamoval, ale jedno místo si zamiloval hned: Pozorovatelnu.

Pozorovatelná byla velká kajuta na samé přídí lodi v prohnuté části trupu. Žádná normální kajuta se tam nevešla, kolem byly sklady, ale konstruktéři se rozhodli vyšetřit několik metrů čtverečních na kajuty s obřím průzorem ve stěně i ve stropě. Golna si říkal, že až *Hermes* vypluje, budou se zde pořádat ceremonie, oslavy nebo cokoli jiného, co bude sloužit k zabavení posádky.

Prozatím loď ale nevyplula a on měl Pozorovatelnu pro sebe.

Nevadilo ani, že byl *Hermes* stále zadokovaný u stanice *Hub Central*. Pro Golnu to možná bylo ještě působivější. Nemusel se s melancholickými povzdechy dívat na hvězdy, aby se cítil malý a bezvýznamný, stačilo mu vidět tu obrovskou stanici a stovky lodí všech velikostí a typů, které kolem ní kroužily, aby se v něm probudila téměř posvátná úcta.

Oficiálním středem Centrálního impéria byla planeta Hub pod nimi, ale *Hub Central* byla tím pravým střediskem veškeré dopravy a obchodu, tou důležitou tepnou celého Impéria. K ní mířily nákladní lodě z pěti různých nadsvětelných bran, které propojovaly celé Centrální impérium. V celé říši bylo všeho všudy dvacet bran a sem jich ústilo pět, skrz něž probíhala prakticky polovina všech spojení. I když každá loď měla vlastní nadsvětelný pohon, brány umožňovaly lodím okamžitý přesun z místa na místo na vzdálenost, na jejíž překonání by normální loď potřebovala měsíce či roky.

Brány byly vrcholným dílem Protektorů, mimozemských bytostí, které před staletími navázaly kontakt s lidstvem, pozvedly ho z post-apokalyptického světa po Solární válce a začlenily ho do galaktické komunity zvané Protektorát. Golna sám úplně nechápal motivace Protektorů, vlastně jim beze zbytku nerozuměl vůbec nikdo, Golna však věděl, že Protektoři jako civilizace byli posedlí řádem a pozvedávali jiné civilizace, aby je začlenili do svého impéria, kterému říkali Protektorát. Takto pozvedli pět ras, včetně lidské, a sami zodpovídali za jejich ochranu. Žádná z členských ras nesměla mít ozbrojené síly, ale tím více peněz investovali do jiných věcí. Gliesani jsou obchodníci a chtějí hlavně žít v klidu, Lasiani jsou zase mravencům podobná rasa, která stavěla na zakázku cokoli a rychle. Lidstvo tvořili také obchodníci,

přepravci a kultivátoři. Protektoři posílali lidské kolonizační expedice do odlehlých koutů galaxie, kde ještě nezavedli svou síť bran. Každou kolonii vedlo několik upravených lidí – Vylepšených.

Protektoři chtěli, aby koloniím vládl někdo se správnými genetikými dispozicemi, větší odolností, silnějšími reflexy. Tak vznikli Vylepšení a tak vlastně vznikla šlechta, kterou Protektoři formalizovali tím, že nechali lidstvo vytvořit Obchodní impérium v čele s císařem, který se zodpovídal přímo Protektorům a jehož pozice se dědila.

Císaři i Protektoři žili na planetě Hub, ale hlavně působili přímo na *Hub Central*, která byla středem Impéria a odkud Protektoři – jako z paláce ve hvězdách – dohlíželi na stavbu bran a budování svého impéria.

K budování tohoto impéria potřebovali lidi ještě jinak, což byl jeden z důvodů, proč podporovali osidlování nových kolonií lidmi a jejich populační explozi.

Brány, stejně jako nadsvětelný pohon nebo komunikační stanice, vycházely z využití Gertzova prostoru, který byl teoreticky popsán doktorem Gertzem ještě v době před Kontaktem. Zatímco ovšem normální nadsvětelný pohon umožnil lodi upnout se na různé „úrovně“ Gertzova prostoru a zvýšit tak svou relativní rychlost, brány, pro udržení spojení umožňujícího instantní přechod mezi dvěma body, potřebovaly k provozu organický neuronový materiál. Na rozdíl od pohonu nebo komunikace potřebují brány k vytvoření spojení a výpočtu dat neuronovou hmotu. Protektoři to řešili velice praktickým způsobem a používali k tomu lidské mozky. Nikdo nevěděl proč, ale lidská neuronová hmota byla pro technologii bran klíčová a pro vytvoření jedné brány bylo nutno zabít kolem dvou milionů lidí. Čili čtyři miliony, když potřebujeme spojit dvě brány. Žádná jiná z podrobených ras Protektorů nebyla dostatečně početná nebo nebyla kompatibilní. Ani zajatí Ralgaři nefungovali. Protektoři nebyli tím druhem bytosť, které by hledaly alternativní řešení, když měly jedno funkční před sebou.

Proto Protektoři podporovali populační explozi a většina soudů běžně odsuzovala k „nedobrovolnému darování neuronové hmoty“. A protože poptávka převyšovala nabídku – v celém tehdejší